

РЕШЕНИЕ

№ 3120

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2192** по описа за **2020** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място] против Решение от 05.01.2020г., постановено по нахд № 17018/2018г. по описа на Софийски районен съд, 9-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № F 291681/27.04.2017г. на зам. директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите [населено място] /ТД на НАП/, с което на основание чл.53 от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение на чл.118, ал.1 от Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ във вр. с чл.185, ал.1 от същия закон.

Касаторът моли оспореното решение да бъде отменено, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че обжалваното НП е непълно, тъй като не съдържа описание на обстоятелствата, при които е извършено и защото административно-наказващият орган не е направил фактически констатации относно извършеното нарушение. Твърди се също, че описаната в НП фактическа обстановка е невярна. Излагат се аргументи за това, че след като СРС не е възприел посочените законови нарушения е постановил незаконосъобразен акт, който следва да се отмени.

Ако съдът не отмени решението на СРС и оспореното НП алтернативно се иска да бъде намален размера на наложената санкция до предвидения в закона минимум.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – ТД на НАП [населено място] чрез процесуален представител оспорва касационната жалба. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заклучението на прокурора е, че решението е правилно и законосъобразно.

Предмет на касационно оспорване е Решение от 05.01.2020г. по нахд № 17018/2018г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

СРС правилно е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 08.02.2017г., в 12,15ч. е извършена проверка в търговски обект - ресторант "Г.", находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], по време на която е установено, че за извършена консумация на 09.12.2016г. от страна на клиент на стойност от 1088,60 лв. не е издаден фискален касов бон от намиращото се в обекта ЕКАФП. Сумата 1088,60 лв. била заплатена от клиента в брой, като за плащането в обекта е издаден само системен бон от нефискален принтер. С разпечатка КЛЕН от 09.12.2016г. е установено, че сумата 1088,60 лв. не е отразена през ФУ монтирано в обекта.

Така описаната от СРС фактическа обстановка се потвърждава от събраните по делото доказателства - гласни и писмени и се споделя от настоящия съд.

За да потвърди оспореното НП, СРС е приел, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, че материалният закон е приложен правилно и че наложената санкция по размер е справедлива.

Настоящият съд след преценка на фактите и обстоятелствата по делото и събраните писмени и гласни доказателства, прие че са спазени процедурите, предвидени в ЗАНН, за съставяне на АУАН и НП, като актовете отговарят на изискванията, съдържащи се в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Административно-наказващият орган е установил безспорно извършеното нарушение. Неоснователно е възражението, че описаната в НП фактическа обстановка е непълна, поради това, че липсва описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Касаторът е санкциониран за това, че не е регистрирал и не е отчетел извършена от него продажба в търговския обект чрез издаване на фискален бон. Нарушението и обстоятелствата, при които е извършено са описани пълно и точно - посочено е кога и къде е извършена консумация от клиент на стойност 1088,60 лв., за която не е издаден фискален касов бон от намиращо се в обекта ЕКАФП. ФУ е

индивидуализирано с посочване на модел и ФП. Посочено е, че сумата е заплатена в брой от клиента и че за плащането от страна на дружеството е издаден само системен бон от намиращ се в обекта нефискален принтер. Следователно всички елементи за съставомерността на нарушението са описани ясно и точно и правото на защита на привлеченото към отговорност лице не е нарушено.

Налице са и доказателства за нарушението. Показанията на актосъставителя се потвърждават от констатациите в съставения протокол за проверка и не се опровергават от останалите доказателства по делото, включително от направена разпечатка от КЛЕН за 09.12.2016г., чрез която е установено, че платената от клиента сума не е отразена през ФУ монтирано в обекта.

Събраните доказателства безспорно установяват извършване на административно нарушение от касатора по чл.118, ал.1 от ЗДДС. Посочената разпоредба въвежда в задължение на всяко регистрирано и нерегистрирано по ЗДДС лице, да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо дали е поискан друг данъчен документ. Правилен е извода на решаващия състав, че чрез неизпълнението на цитираното нормативно установено задължение - неиздаване на фискална касова бележка от фискално устройство, намиращо се в обекта, безспорно установено по делото, търговецът е осъществил от обективна страна състава на деяние, представляващо административно нарушение по смисъла на чл.185, ал.1 от ЗДДС. Деянието е обявено за наказуемо по административен ред с приложената санкционна норма на ЗДДС, съгласно която, в приложимата ѝ редакция, на едноличните търговци и юридическите лица се налага имуществена санкция в размер от 500 до 2 000 лева. Районният съд е приел, че санкцията е определена правилно.

Настоящият съд съобразявайки правилата за определяне и индивидуализация на наказанието, регламентирани в разпоредбите на чл.27 от ЗАНН, и отчитайки всички обстоятелства, имащи значение за определяне размера на наказанието, намира, че така както е определен размерът на санкцията напълно съответства на тежестта на нарушението и степента на обществената му опасност, поради което размер малко над минимално предвидения на санкцията е справедлив и способстващ за постигане целите на административно-наказателната репресия, предвидени в чл.12 от ЗАНН. Следва да се има предвид, че нито в първоинстанционното производство, нито пред касационната инстанция са ангажирани доказателства от касатора, които да подлагат на съмнение възприетите изводи от първостепенния съд, респективно такива, които да обосновават налагане на наказание в по-малък размер от определения.

При извършената служебна проверка, касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение, а като постановено в съответствие с действащите правни норми, същото следва да се остави в сила.

При този изход на делото основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.63, ал.5 във вр. с ал.3 от ЗАНН във вр. с чл.143 и чл.144 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК и Наредбата за заплащане на правната помощ, касаторът следва да заплати на ответника сумата 100,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.221,ал.2 от АПК във вр. с чл.63, ал.1,

изр.второ от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

Оставя в сила Решение от 05.01.2020г., постановено по нахд № 17018/ 2018г. по описа на Софийски районен съд, 9-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], пл."М." № 1 да заплати на ТД на НАП [населено място] сумата 100,00 лв. разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.